само общият език и общата вяра: преклонението пред Орфей и Дионис, пред Бендида и Земела... Не обичали да си спомнят за миналото, не искали да мислят за бъдещето... Щедро раздавали на чуждоземеца своите песни&своята мъдрост, и от прекомерна любов към живота не им оставало време да си запишат това което е било. А чуждоземецът си имал свое писмо и записвал като свое хилядолетното духовно имане на траките.. което те раздавали с невинна щедрост защото те не обичали да въпяват живота връз камък или на кожени свитъци, а го живеели пълнокръвно всеки час и всеки миг, скъперници за всяка изчезваща искрица радост, без да жалят с напразни вопли за миналото, без да се грижат са напразни тревоги за незнайното бъдаще. Те ловели мига&пълноценния миг&който отлита и никога не се връща...

Горди, смели и свободолюбиви те никога не пожелавали чуждата земя&връз чуждото благо, тачели свят чуждата свобода, ала никому не позволявали да посегне над тяхната

Храбри и горди, ала наивни, добросърдечни, ала ненаситни за красота и шемет, с буйна и гневлива кръв, щом се засегнело честолюбието им люта завист пиела сърцето им, замъглявала разума им